

A REVOLUCIÓN RUSA

"Querido irmán:

Este cualificativo paréceme o máis conveniente porque, nesta carta, diríxome menos ao emperador e ao home, que ao irmán. E, ademais, escribovos case desde o outro mundo, atopándome en espera dunha morte moi próxima. (...) Unha terceira parte de Rusia está sometida a unha continua vixilancia policial; o exército de policía coñecidos e segredos aumenta sen cesar; as prisións, os lugares de deportación e os calabozos están repletos; aparte de douscentos mil criminais de dereito común, hai un número considerable de condenados políticos entre os cales existen agora multitude de obreiros. A censura coas súas medidas represivas chegou ata un grado tal que non alcanzou nos peores momentos dos anos que seguiron ao de 1840. As persecucións relixiosas non foron nunca tan frecuentes nin tan crueis como o son agora, e cada vez van sendo máis frecuentes e máis crueis.

Nas cidades e nos centros industriais concentráronse as tropas, que armadas de fusís enviáronse contra o pobo. Nalgúns puntos xa se produciron choques e matanzas e noutros puntos prepáranse, e a súa crueldade aínda será maior. O resultado de toda esta actividade cruel do goberno, é que o pobo agricultor, os cen millóns de homes sobre os cales está fundada a potencia de Rusia, malia os gastos do Estado que crecen considerablemente, ou mellor dito grazas a este crecemento do orzamento, se empobrecen de ano en ano, de maneira que o fame chegou a ser o estado normal, como igualmente o descontento de todas as clases e a súa hostilidade para o goberno.

A autocracia é unha forma de goberno que morreu. Talvez responda aínda ás necesidades dalgúns pobos do África central, afastados do resto do mundo, pero non responde ás necesidades do pobo ruso cada día máis culto, grazas á instrución que vai sendo cada vez máis xeral. Así é que para soste esta forma de goberno e a ortodoxia ligada a el, é preciso, como agora se fai, empregar todos os medios de violencia, a vixilancia policial máis activa e severa que antes, os suplicios, as persecucións relixiosas, a prohibición de libros e de xornais, a deformación da educación, e en xeral de toda clase de actos de perversión e crueldade. Tales foron ata aquí os actos do voso reinado (...)"

León Tolstoi. Carta ao Zar Nicolás II. 16 de xaneiro de 1902.

"1. Na nosa actitude ante a guerra, que por parte de Rusia segue sendo indiscutiblemente unha guerra imperialista, de rapiña, tamén baixo o novo Goberno de Lvov e Cía., en virtude do carácter capitalista deste Goberno, é intolerable a máis pequena concesión ao "defensismo revolucionario"....

2. A peculiaridade do momento actual en Rusia consiste no paso da primeira etapa da revolución, que deu o poder á burguesía por carecer o proletariado do grado necesario de conciencia e de organización, á súa segunda etapa, que debe poñer o poder en mans do proletariado e das capas pobres do campesiñado....

3. Ningún apoio ao Goberno Provisional; explicar a completa falsidade de todas as súas promesas, sobre todo da renuncia ás anexións. Desenmascarar a este goberno, que é un goberno de capitalistas, no canto de propugnar a inadmisible e ilusoria "esixencia" de que deixe de ser imperialista...

4. Recoñecer que, na maior parte dos Soviets de deputados obreiros, o noso partido está en minoría e, polo momento, nunha minoría reducida, fronte ao bloque de todos os elementos pequenoburgueses e oportunistas -sometidos á influencia da burguesía e que levan dita influencia ao seo do proletariado-, desde os

socialistas populares e os socialistas revolucionarios ata o Comité de Organización (Chjeídze, Tsereteli, etc.), Steklov, etc., etc.

Explicar ás masas que os Soviets de deputados obreiros son a única forma posible de goberno revolucionario (...).

5. Non unha república parlamentaria -volver a ela desde os Soviets de deputados obreiros sería dar un paso atrás- senón unha república dos Soviets de deputados obreiros, braceiros e campesiños en todo o país, de abaixo arriba.

Supresión da policía, do exército e da burocracia.

6. No programa agrario, trasladar o centro de gravidade aos Soviets de deputados braceiros.

Confiscación de todas as terras dos latifundios.

Nacionalización de todas as terras do país, das que dispoñerán os Soviets locais de deputados braceiros e campesiños (...).

7. Fusión inmediata de todos os bancos do país nun Banco Nacional único, sometido ao control dos Soviets de deputados obreiros.

8. Non "implantación" do socialismo como a nosa tarefa inmediata, senón pasar unicamente á instauración inmediata do control da produción social e da distribución dos produtos polos Soviets de deputados obreiros (...)."

V.I.Ou. Lenin. Tese de abril. 3 de abril de 1917.

"Ruzski veu verme pola mañá e leume o seu larguíssima conversación por cable directo con Rodzianco. Segundo esta, a situación era tal que en Petrogrado calquera ministro da Duma carecía de poder para facer calquera cousa, posto que tiña que loitar contra o Partido Socialdemócrata, representado polo comité de traballadores. Esíxese o meu abdicación. (...) En esencia o que din é que para salvar a Rusia e manter en calma ao exército na fronte, debe darse ese paso. Eu aceptei. Desde o cuartel xeral enviaron o borrador dunha proclama. Pola tarde chegaron de Petrogrado Guchkov e Shulgin, con quen discutín o asunto e a quen fixen entrega de proclámaa asinada e corrixida. Á 1.00 da madrugada do día 16, abandonei Pskov co corazón esnaquizado debido a todo o ocorrido. Ao meu ao redor só hai traizón, covardía e engano".

Nicolás II. Fragmento do seu diario íntimo, tralo seu abdicación.

"O goberno cre que o espírito de profundo patriotismo manifestado durante a loita contra o antigo réxime inspirará aos nosos valentes soldados nos campos de batalla. Pola súa banda, fará canto estea na súa man para prover do necesario ao exército a fin de levar a guerra ao seu final vitorioso. O goberno considerará como sagradas as alianzas que nos ligan cunhas potencias e respectará puntualmente os acordos asinados cos nosos aliados.

Paralelamente ás medidas que se tomen para defender ao país do inimigo exterior, o goberno considerará como obxectivo esencial seu permitir que se exprese a vontade popular no que concirne á elección dun réxime político e convocará a Asemblea Constitúente no prazo máis breve posible sobre a base do sufraxio universal directo, igual e secreto (...). A Asemblea Constitúente promulgará as leis fundamentais que garantan os inalienables dereitos do país á xustiza, a liberdade e a igualdade.

Primeira declaración do Goberno Provisional. 7 de marzo de 1917.

"Pobo ruso:

A nai patria está en vías de desaparecer. A hora final aproxímase.

Obrigado a expresarme con claridade, eu, o xeneral Kornilov, afirmo que o goberno provisional actúa baixo a presión da maioría bolchevique dos soviets, de pleno acordo co Estado Maior alemán, que planea un desembarco na costa de Riga, destrúe o exército e desorganiza o país.

Aqueles cuxo corazón latea por Rusia, os que cren en Deus e na súa Igrexa, rezan ao noso Señor para que se realice o máis grande dos milagres; a salvación da nosa terra natal.

Eu, o xeneral Kornilov, fillo dun campesiño cosaco, dígovos a todos que non desexo máis nada que a salvación da gran Rusia. Xuro que grazas á vitoria sobre o inimigo, conseguirei levar ao pobo ata a Asemblea Constituínte na que decidirá o seu propio destino e poderá elixir a súa forma de goberno."

Chamamento do xeneral Kornilov. Agosto de 1917.

"A vontade dos pobos das Repúblicas soviéticas, recentemente reunidos en Congresos dos seus Soviets respectivos e unanimemente decididos a fundar a Unión das Repúblicas Soviéticas, é a clara demostración de que a cada República garantíuselle o dereito de poder abandonar libremente a Unión, de que o acceso á Unión está aberto a todas as Repúblicas soviéticas existentes ou que se poidan formar no futuro, de que ese novo Estado federado é o digno colofón dos principios de coexistencia pacífica e de colaboración fraterna entre os pobos, establecidos xa no mes de outubro de 1917, o cal constituirá un sólido baluarte fronte ao capitalismo mundial e marcará un novo paso decisivo en prol da unión dos traballadores de todos os países no seo dunha República socialista mundial".

Constitución da URSS. Preámbulo. 1924.

"Avanzamos demasiado na nacionalización do comercio e da industria, no bloqueo dos intercambios locais. ¿Era un erro? Certo. Podemos admitir en certa medida o libre intercambio local, sen destruír o poder político do proletariado senón, ao contrario, consolidándoo. (...) O campesiño pode e debe traballar con celo no seu propio interese posto que xa non se lle pedirán todos os seus excedentes senón soamente un imposto, que é necesario fixar canto antes de antemán. O fundamental é que o pequeno campesiño estea estimulado, impulsado, incitado".

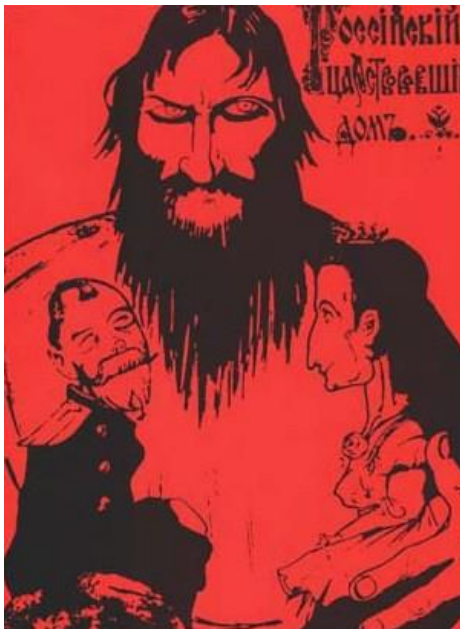
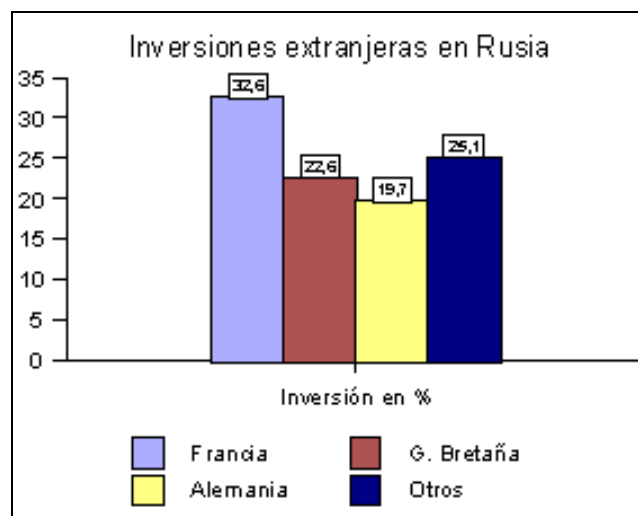
Discurso de Lenin no X Congreso. 1921.

"O camarada Stalin, desde que chegou a secretario xeral, concentrou nas súas mans un inmenso poder, e non estou seguro de que sempre saiba utilizalo con prudencia.(...) Stalin é demasiado brutal, e este defecto, tolerante nas relacións entre comunistas, é inadmisíble no posto de secretario xeral. Tamén propoño aos camaradas na forma de desprazar a Stalin e de nomear nese posto un home que presentase, desde ese punto de vista, a vantaxe de ser máis tolerante, máis leal, máis educado, máis atento cara aos camaradas, menos caprichoso, etc."

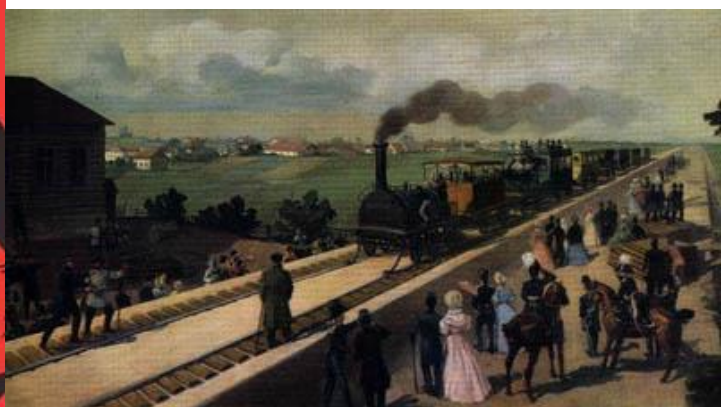
Lenin. Cartas de 23 ao 26 de decembro de 1922, dirixidas ao XIII Congreso do PCUS.

“Stalin, que presidiu a idade de ferro da URSS, foi un autócrata dunha ferocidade, unha crueldade e unha falta de escrúpulos excepcionais ou, a dicir dalgúns, únicas. Poucos homes manipularon o terror en tal escala. Non cabo dúbida de que baixo o liderado dalgunha outra figura do Partido Bolchevique, os sufrimentos dos pobos da URSS serían menores, do mesmo xeito que a cantidade de vítimas. No entanto, calquera política e modernización acelerada da URSS, en circunstancias da época, resultaría forzosamente desapiadada, porque había que impoñela contra a maioría da poboación, á que se condenaba a grandes sacrificios, impostos en gran medida pola coacción. A “economía de dirección centralizada”, responsable mediante os “plans” de levar a cabo esta ofensiva industrializadora, estaba máis preto dunha operación militar que dunha empresa económica”.

Hobsbawm. Historia do século XX.

Rasputín.

Inauguración do Transiberiano.1909

